

Bevillinger til at svare en højere Rente end 6 pCt. p. a. Denne Lovbestemmelse blev senere gentagne Gange forlænget. Omvendt blev ved Lov Nr. 362 af 16. December 1933 Adgangen til at meddele Bevilling *begrænset*, saaledes at der — bortset fra Debtorskifter vedrørende ældre Laan — højst skulde kunne meddeles Bevilling til at svare 5 pCt. i aarlig Rente.

Ved Bestemmelsen i § 38 i Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri og Huslejenedsættelse for mindre-bemidlede børnerige Familier blev Adgangen til at opnaa Bevilling til at svare 6 pCt. aarlig Rente genindført paa et begrænset Omraade, nemlig for Laan i Beboelsesejendomme, hvis Opførelse er paaabegyndt efter 1. Januar 1938. Bestemmelsen herom havde dog kun Gyldighed indtil 31. Marts 1941.

I sin Fremsættelsestale udtalte *Indenrigsministeren* bl. a., at Lovgivningen paa dette Omraade hidtil er gaaet ud paa at begrænse Renten ved, at man har fastsat en Maksimalrente, der dog til en vis Grad kunde forhøjes ved Bevilling. En saadan Lovgivning har, hvis den har til Formaal virkelig at søge at holde den effektive Rente nede, til Forudsætning, at Laanene udbetales saa nogenlunde til Pari; men hvis det System, hvorefter man begrænser Rentens Størrelse og samtidig fastslaar, at Laanet skal udbetales til Pari, medfører en lavere effektiv Rente end den, Laanemarkedet under de givne Forhold betinger, betyder det utvivlsomt, at de Folk, som skulde have disse Laan, ingen Laan kan faa. »Man har sikkert ogsaa under det gældende System gjort den Erfaring, at det vil blive Resultatet. Der er foregaaet, jeg vil ikke sige Omgaaelser, men visse Transaktioner, som der sikkert ikke er tænkt paa ved Gennemførelsen af disse Bestemmelser. Man har prøvet at komme uden om dem gennem Udstedelse af Ejerpantebreve, Skadesløsbreve o. s. v., hvorved man har søgt at fastholde en nominel Rente inden for det, Loven tillader, men saa har sat Kurs paa disse Laan under Hensyn til Renteniveauet i det hele taget.« Ministeren var tilbøjelig til at tro, at Følgen af disse Bestemmelser og Nødvendigheden af paa visse Punkter, hvor det i det hele taget kan gøres, i nogen Grad at omgaa Bestemmelserne, tværtimod at føre til en forholdsvis lavere Rente havde ført til det stik modsatte. Derfor havde man nu foreslaaet den nye Ordning, der ikke mindst vilde medføre den Fordel for Laantagerne, at det blev lettere at faa et Laan, der var optaget til høj Rente, konverteret.

Under Sagens første Behandling anbefaledes Lovforslaget af *A. C. Mortensen* (S.), som ingen Indvendinger havde at gøre imod det.